

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **P. V.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Fišerem, advokátem se sídlem ve Zlíně, Benešovo nábř. 3954, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí,** se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci uložení pokuty,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2002, č. j. 580/418/008/A-20/2002, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání jako opožděné s odůvodněním, že z dodejky, která je součástí spisového materiálu, je zřejmé, že žalobce byl dne 3. 6. 2002 vyrozuměn o uložení zásilky, kterou si vyzvedl dne 10. 6. 2002. Ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byl dnem doručení zásilky 6. červen 2002 a od následujícího dne začala běžet 15-ti denní lhůta pro podání odvolání, která skončila dne 21. 6. 2002. Dnem 22. 6. 2002 nabylo rozhodnutí právní moci, a proto odvolání podané k poštovní přepravě dne 24. 6. 2002 bylo podáno opožděně.

V podané žalobě žalobce namítal, že v době oznámení o uložení zásilky byl dlouhodobě mimo své bydliště, a proto neměla být fikce doručení podle § 24 správního řádu aplikována. Současně upozornil, že se jednalo o první doručení. Pokud soud připustí, že způsob doručení a výpočet lhůt pro podání odvolání je zákonný a v souladu se správním řádem, pak se žalobce domnívá, že je naprosto protiústavní. Podle názoru žalobce spočívá nezákonnost napadeného rozhodnutí zejména v poučení o odvolání, protože by mělo obsahovat aplikovatelné fikce doručení, neboť v případě, že zásilka byla vyzvednuta po více než třech dnech, stává se předmětné poučení o odvolání zcela matoucí. Pochybení žalovaného spatřuje v této souvislosti žalobce v tom, že opominul § 54 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále namítal, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká míře pochybení, které do jisté míry přiznal. Zejména zdůraznil skutečnost, že nechtěl jakkoliv mařit evidenci exemplářů C. Nezákonnost spatřuje v tom, že nebyly objektivně posouzeny všechny okolnosti případu. Své pochybení označil žalobce pouze za nedbalostní bez významné újmy na společenských zájmech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje s námitkou žalobce, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká míře jeho pochybení, protože žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že žalobci bylo za protiprávní jednání uvedené v § 26 odst. 1 zákona č. 16/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů uloženo pravomocně více pokut. Jedná se tedy o dlouhodobé porušování povinností stanovených zákonem a vyhláškou. Nesplnění povinností vyplývajících z § 23 odst. 7 citovaného zákona a § 6 vyhl. 82/1997 Sb. ve znění pozdějších předpisů bylo v případě žalobce hodnoceno jako správní delikt fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti založený na principu objektivní odpovědnosti. Nejde o odpovědnost za zavinění ve smyslu § 3 zákona č. 200/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů, kde je posuzována nedbalost. K dalšímu žalobnímu bodu žalovaný poukázal na § 47 odst. 4 správního řádu, kde je uvedeno, jaké údaje má poučení o odvolání či rozkladu obsahovat a tyto náležitosti poučení obsažené v napadeném rozhodnutí má. Žalovaný nekrátil žalobce na jeho právech, což nelze vyvrátit ani žalobní námitkou, že žalobce v době oznámení o uložení zásilky byl dlouhodobě mimo své bydliště. Proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu má Nejvyšší správní soud za prokázané, a žalobce tato skutková zjištění ani nezpochybňuje, že dne 3. 6. 2002 byla žalobci uložena zásilka

obsahující rozhodnutí České obchodní inspekce o uložení pokuty a o této skutečnosti byl žalobce uvědoměn. Zásilku si poté žalobce vyzvedl dne 10. 6. 2002.

Podle ustanovení § 24 odst. 1, 2 správního řádu ve znění platném do 30. 6. 2002 se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. V daném případě postupoval doručovatel zcela v souladu s citovaným ustanovením, když žalobce, který nebyl při doručování zastižen, uvědomil o uložení zásilky, neboť od účinnosti zákona č. 29/2000 Sb. postačuje jen jeden bezvýsledný pokus o doručení. Předpokladem pro to, aby došlo k náhradnímu doručení, tzn. aby nastala fikce doručení, je ve smyslu citovaného ustanovení splnění několika podmínek, z nichž jedna je, že se adresát písemnosti v místě doručení zdržuje. O zdržování v místě, kam je adresována poštovní zásilka nejde, pokud adresát pobývá na jiném místě v době dovolené nebo proto, že byl vyslán na služební cestu, byl hospitalizován apod. Žalobce sice namítal, že v době oznámení o uložení zásilky byl dlouhodobě mimo své bydliště, ale toto své tvrzení nejen, že neprokázal, ale ani nijak nekonkretizoval. Proto nelze učinit závěr, že se v místě svého bydliště nezdržoval a že by z tohoto důvodu nebyly splněny všechny podmínky pro to, aby došlo k náhradnímu doručení.

Za nedůvodný je nutno označit i další žalobní bod, v němž žalobce namítal pochybení žalovaného, které spatřuje v tom, že opominul § 54 odst. 3 správního řádu. V tomto ustanovení je upraven postup v případech, kdy účastník řízení zaviněním správního orgánu podal odvolání až po uplynutí odvolací lhůty. Může k tomu dojít tehdy, jestliže byl účastník řízení nesprávně poučen, že může podat odvolání v delší lhůtě než je stanovena, popř. lhůta nebyla uvedena vůbec, bylo-li rozhodnutí nesprávně označeno jako konečné, byl-li uveden nesprávný správní orgán, u něhož se má odvolání podat nebo postrádalo-li rozhodnutí zcela poučení o opravném prostředku. Žádná z uvedených situací však v případě žalobce nenastala, protože žalobce byl v napadeném rozhodnutí řádně poučen v souladu s § 47 odst. 4 správního řádu, který stanoví skutečnosti, jež má poučení obsahovat.

Vzhledem k tomu, že žalovaný, který odmítl odvolání žalobce jako nepřípustné pro opožděnost, postupoval v souladu se správním řádem, nejsou splněny předpoklady, aby Nejvyšší správní soud zkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu druhého žalobního bodu obsaženého v žalobě.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. srpna 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu